Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

26 päivänä heinäkuuta 2017 *

Muutoksenhaku – Liikenne – Direktiivi 2010/40/EU – Tieliikenteen älykkäiden liikennejärjestelmien käyttöönotto – 7 artikla – Säädösvallan siirto Euroopan komissiolle – Rajat – Delegoitu asetus (EU) N:o 885/2013 – Kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen tarjoaminen – Delegoitu asetus (EU) N:o 886/2013 – Data ja menettelyt, joiden avulla tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyviä yleisiä vähimmäisliikennetietoja ilmaiseksi käyttäjille – SEUT 290 artikla – Säädösvallan siirron tavoitteiden, sisällön, soveltamisalan ja keston nimenomainen rajaaminen – Tietyn alan olennainen osa – Valvontaelimen perustaminen

Asiassa C-696/15 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 23.12.2015,

Tšekin tasavalta, asiamiehinään M. Smolek, J. Vláčil, T. Müller ja J. Pavliš,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Buchet, P. J. O. Van Nuffel, J. Hottiaux ja Z. Malůšková, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja T. von Danwitz (esittelevä tuomari) sekä tuomarit E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe ja C. Lycourgos,

julkisasiamies: H. Saugmandsgaard Øe,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Aleksejev,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 19.10.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 21.12.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: tšekki.

tuomion

1 Tšekin tasavalta vaatii valituksellaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 8.10.2015 antaman tuomion Tšekki v. komissio (T-659/13 ja T-660/13, ei julkaistu, EU:T:2015:771; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla kyseinen tuomioistuin hylkäsi valittajan kaksi kannetta, joilla tämä vaati asiassa T-659/13 ensisijaisesti kumoamaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/40/EU (ITS-direktiivi) täydentämisestä kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen tarjoamisen osalta 15.5.2013 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 885/2013 (EUVL 2013, L 247, s. 1) ja toissijaisesti kumoamaan delegoidun asetuksen N:o 885/2013 3 artiklan 1 kohdan, 8 artiklan ja 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan sekä asiassa T-660/13 ensisijaisesti kumoamaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/40/EU täydentämisestä datan ja menettelyjen osalta, joiden avulla mahdollisuuksien mukaan tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyviä yleisiä vähimmäisliikennetietoja ilmaiseksi käyttäjille, 15.5.2013 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 886/2013 (EUVL 2013, L 247, s. 6) ja toissijaisesti delegoidun asetuksen N:o 886/2013 5 artiklan 1 kohdan, 9 artiklan ja 10 artiklan 1 kohdan a alakohdan.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Direktiivi 2010/40/EU

2 Tieliikenteen älykkäiden liikennejärjestelmien käyttöönoton sekä tieliikenteen ja muiden liikennemuotojen rajapintojen puitteista 7.7.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2010/40/EU (EUVL 2010, L 207, s. 1) 1 artiklan 1 ja 2 kohdasta ilmenee, että tällä direktiivillä perustetaan puitteet ”älykkäiden liikennejärjestelmien (ITS)” koordinoidun ja johdonmukaisen käyttöönoton ja käytön tukemiseksi Euroopan unionissa, erityisesti jäsenvaltioiden rajojen yli, sekä vahvistetaan tätä varten tarvittavat yleiset edellytykset ja että sillä säädetään direktiivin 2 artiklassa tarkoitettujen ensisijaisten alojen kattamia toimia koskevien määritysten kehittämisestä sekä, asian niin vaatiessa, tarvittavien standardien laatimisesta.

3 Kyseisen direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa täsmennetään määritysten ja standardien laatimista ja käyttöä koskevat ensisijaiset alat.

4 Kyseisen direktiivin 3 artiklassa, jonka otsikko on ”Ensisijaiset toimet”, säädetään seuraavaa:

”Ensisijaisilla aloilla pidetään määritysten ja standardien laatimista ja käyttöä koskevina liitteen I mukaisina ensisijaisina toimina seuraavia:

– –

c) datat ja menettelyt, joilla mahdollisuuksien mukaan tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyvät yleiset vähimmäisliikennetiedot ilmaiseksi käyttäjille;

– –

e) turvallisia pysäköintialueita koskevien tietopalvelujen tarjoaminen kuorma-autoille ja hyötyajoneuvoille;

– –”

5 Kyseisen direktiivin 4 artiklan 1 alakohdan määritelmän mukaan ”ITS-järjestelmillä” tarkoitetaan järjestelmiä, joissa sovelletaan tieto- ja viestintäteknologiaa tieliikenteen alalla, mukaan lukien infrastruktuuri, ajoneuvot ja käyttäjät, ja liikenteen hallinnassa ja liikkuvuuden hallinnassa sekä rajapintoihin muiden liikennemuotojen kanssa.

6 Direktiivin 2010/40 4 artiklan 17 alakohdan määritelmän mukaan ”määrityksellä” tarkoitetaan ”sitovaa toimenpidettä, jossa vahvistetaan määräyksiä, jotka sisältävät vaatimuksia, menettelyjä tai muita asiaa koskevia sääntöjä”.

7 Kyseisen direktiivin 5 artiklan, jonka otsikko on ”ITS-järjestelmien käyttöönotto”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että komission 6 artiklan mukaisesti hyväksymiä määrityksiä sovelletaan liitteessä II vahvistettuja periaatteita noudattaen ITS-sovelluksiin ja -palveluihin, kun nämä otetaan käyttöön. Tämä ei rajoita kunkin jäsenvaltion oikeutta päättää itse tällaisten sovelluksien ja palvelujen käyttöönotosta alueellaan. Tämä oikeus ei vaikuta 6 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan nojalla mahdollisesti annettaviin säädöksiin.”

8 Kyseisen direktiivin 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritykset”, säädetään seuraavaa:

”1. Komissio hyväksyy ensin määritykset, jotka ovat tarpeen ITS-järjestelmien käyttöönoton ja operatiivisen käytön yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi ensisijaisten toimien osalta.

– –

4. Tarvittaessa määrityksiin on sisällytettävä niiden kattamasta alasta riippuen yksi tai useampi seuraavanlaisista määräyksistä:

a) toiminnalliset määräykset, jotka kuvaavat eri sidosryhmien asemaa ja niiden välistä tietovirtaa;

b) tekniset määräykset, jotka tarjoavat tekniset keinot toiminnallisten määräysten noudattamiseksi;

c) organisatoriset määräykset, jotka kuvaavat menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita;

d) palvelua koskevat määräykset, jotka kuvaavat ITS-sovellusten ja -palvelujen eri palvelutasot ja niiden sisällön.

5. Määrityksissä on myös tarvittaessa määriteltävä edellytykset, joilla jäsenvaltiot voivat ilmoitettuaan asiasta komissiolle vahvistaa täydentäviä sääntöjä ITS-palvelujen tarjoamiselle koko alueellaan tai osassa aluettaan, edellyttäen että tämä ei haittaa yhteentoimivuutta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 98/34/EY mukaisia menettelyjä.

6. Määrityksien on tarvittaessa perustuttava 8 artiklassa tarkoitettuihin standardeihin.

Määrityksiin on tarvittaessa sisällyttävä päätöksen N:o 768/2008/EY mukainen vaatimustenmukaisuuden arviointi.

Määrityksien on oltava liitteessä II vahvistettujen periaatteiden mukaisia.

– –”

9 Kyseisen direktiivin 7 artiklan, jonka otsikkona on ”Delegoidut säädökset”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Komissio voi hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti määrityksien osalta. Delegoituja säädöksiä hyväksyessään komissio noudattaa tämän direktiivin asiaankuuluvia säännöksiä, erityisesti 6 artiklaa ja liitettä II.

2. Kustakin ensisijaisesta toimesta hyväksytään erillinen delegoitu säädös.”

Delegoitu asetus N:o 885/2013

10 Delegoidun asetuksen N:o 885/2013 1 artiklan mukaan kyseisessä asetuksessa ”vahvistetaan määritykset, jotka tarvitaan kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi unionin tasolla” direktiivin 2010/40 mukaisesti, ja sitä ”sovelletaan tietopalvelujen tarjoamiseen Euroopan laajuisessa tieverkossa – –”.

11 Kyseisen asetuksen 3 artiklassa, joka koskee tietopalvelujen tarjontaa koskevia vaatimuksia, säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä alueet, joilla liikenne- ja turvallisuusolosuhteet edellyttävät turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien tietopalvelujen tarjoamista.

Niiden on myös määriteltävä prioriteettivyöhykkeet, joilla tarjotaan dynaamisia tietoja.

2. Tietopalvelujen tarjoamisen on täytettävä 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset.”

12 Kyseisen asetuksen 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on nimettävä kansallinen elin, jolla on toimivalta arvioida, täyttävätkö palveluntarjoajat, pysäköintialueiden hallinnoijat ja tienpitäjät 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset. Kyseisen elimen on oltava puolueeton ja riippumaton suhteessa mainittuihin tahoihin.

Useampi jäsenvaltio voi nimetä yhteisen alueellisen elimen, jolla on toimivalta arvioida näiden vaatimusten täyttymistä niiden alueilla.

Jäsenvaltioiden on annettava nimetyt elimet tiedoksi komissiolle.

2. Kaikkien palvelujentarjoajien on annettava nimetyille elimille vakuutus siitä, että ne täyttävät 4–7 artiklassa asetetut vaatimukset.

Vakuutuksessa on oltava seuraavat osatekijät:

a) kuorma-autojen ja hyötyajoneuvojen turvallisista ja valvotuista pysäköintipaikoista 4 artiklan nojalla kerätty data, tietopalveluun kirjattujen pysäköintipaikkojen prosenttiosuus mukaan luettuna;

b) menetelmä, jolla tietopalvelut tarjotaan käyttäjille;

c) turvallisia ja valvottuja pysäköintipaikkoja koskevien dynaamisten tietojen kattavuus;

d) tarjotun tiedon laatu ja saatavuus, yhteyspiste tietoonpääsyä varten ja muoto, jossa kyseiset tiedot tarjotaan.

3. Nimettyjen elinten on tarkastettava satunnaisesti useampien julkisten ja yksityisten palveluntarjoajien ja pysäköintialueiden hallinnoijien vakuutusten oikeellisuus ja pyydettävä niitä osoittamaan 4–7 artiklassa asetettujen vaatimusten täyttyminen.

Palvelun laatua voidaan arvioida myös käyttäjiltä saatujen huomioiden pohjalta.

Nimettyjen kansallisten elinten on vuosittain raportoitava kansallisille viranomaisille niille annetuista vakuutuksista ja satunnaistarkastusten tuloksista."

Delegoitu asetus N:o 886/2013

13 Delegoidun asetuksen N:o 886/2013 1 artiklan mukaan kyseisessä asetuksessa "vahvistetaan tarvittavat määritykset, joilla varmistetaan, että datan ja menettelyjen, joiden avulla mahdollisuuksien mukaan tarjotaan liikenneturvallisuuteen liittyviä yleisiä vähimmäisliikennetietoja ilmaiseksi käyttäjille unionin tasolla direktiivin 2010/40 mukaisesti, käyttöönotto ja käyttö tapahtuvat yhteensopivasti, yhteentoimivasti ja jatkuvuuden turvaavalla tavalla", ja "sitä sovelletaan liikenneturvallisuuteen liittyvien yleisten vähimmäistason liikennetietopalvelujen tarjontaan Euroopan laajuisessa tieverkossa".

14 Kyseisen asetuksen 5 artiklassa, joka koskee tietopalvelun tarjoamista, säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on nimettävä Euroopan laajuisen tieverkon osuudet, joilla on liikenne- ja turvallisuusolosuhteiden vuoksi otettava käyttöön liikenneturvallisuuteen liittyvä yleinen vähimmäistason liikennetietopalvelu.

Niiden on annettava nämä tieosuudet tiedoksi komissiolle.

2. Tietopalvelun tarjoamisen on täytettävä 6–8 artiklassa asetetut vaatimukset."

15 Kyseisen asetuksen 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on nimettävä puolueeton ja riippumaton kansallinen elin, jolla on toimivalta arvioida, täyttävätkö julkiset ja yksityiset tienpitäjät ja palveluntarjoajat ja liikennetiedotukseen keskittyvät lähetystoiminnan harjoittajat 3–8 artiklassa vahvistetut vaatimukset. Useampi jäsenvaltio voi nimetä yhteisen elimen, jolla on toimivalta arvioida näiden vaatimusten täyttymistä niiden alueilla.

Jäsenvaltioiden on annettava kansalliset elimet tiedoksi komissiolle.

2. Julkisten ja yksityisten tienpitäjien, palveluntarjoajien ja liikennetiedotukseen keskittyvien lähetystoiminnan harjoittajien on annettava nimetyille kansallisille elimille tunnistetietonsa ja kuvaus tarjoamastaan tietopalvelusta ja esitettävä vakuutus 3–8 artiklassa vahvistettujen vaatimusten täyttymisestä.

Tässä vakuutuksessa on oltava soveltuvin osin seuraavat tiedot:

a) tietopalvelun kattamat tieliikenneturvallisuuteen liittyvät luokat ja tieverkon kattavuus;

b) tiedot niiden tieliikenneturvallisuuteen liittyvän liikennedatan yhteyspisteestä ja sen käyttöehdoista;

c) niiden yhteyspisteen kautta saatavilla olevan tieliikenneturvallisuuteen liittyvän liikennedatan muoto;

d) menetelmä, jolla tietopalvelu tarjotaan loppukäyttäjille.

Julkisten ja yksityisten tienpitäjien, palveluntarjoajien ja liikennetiedotukseen keskittyvien lähetystoiminnan harjoittajien on viipymättä päivitettävä vaatimusten täyttämistä koskevaa vakuutustaan, jos niiden palvelun tarjonnassa tapahtuu muutoksia.

3. Nimettyjen kansallisten elinten on tarkastettava satunnaisesti joidenkin julkisten ja yksityisten tienpitäjien, palveluntarjoajien ja liikennetiedotukseen keskittyvien lähetystoiminnan harjoittajien vakuutusten oikeellisuus ja pyydettävä todisteet siitä, että 3–8 artiklassa vahvistetut vaatimukset täyttyvät.

Nimettyjen kansallisten elinten on vuosittain raportoitava kansallisille viranomaisille niille annetuista vakuutuksista ja satunnaistarkastusten tuloksista.”

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

16 Tšekin tasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.12.2013 jättämillään kannekirjelmillä kaksi kannetta, joissa se vaati delegoitujen asetusten N:o 885/2013 ja N:o 886/2013 (jäljempänä yhdessä riidanalaiset asetukset) kumoamista.

17 Tšekin tasavalta vetosi kanteidensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen perustuu direktiivin 2010/40 7 artiklan 1 kohdan, kun sitä luetaan yhdessä kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdan ja 6 artiklan kanssa, rikkomiseen sillä perusteella, että komissio ylitti kyseisessä säännöksessä säädetyn valtuutuksen rajat antaessaan riidanalaiset asetukset; toinen kanneperuste SEUT 290 artiklan rikkomiseen sillä perusteella, että komissio ylitti kyseisessä artiklassa määrätyn, muiden kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävien delegoitujen säädösten antamista koskevan toimivaltansa rajat antaessaan riidanalaiset asetukset, ja kolmas kanneperuste SEU 13 artiklan 2 kohdan rikkomiseen sillä perusteella, että komissio ylitti sille perussopimuksissa myönnettyjen valtuuksien rajat antaessaan riidanalaiset asetukset.

18 Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kunkin näistä kanneperusteista ja siten molemmat kanteet kokonaisuudessaan.

Asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

19 Tšekin tasavalta vaatii ensisijaisesti, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– kumoaa riidanalaiset asetukset kokonaisuudessaan ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Tšekin tasavalta vaatii toissijaisesti, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– kumoaa delegoidun asetuksen N:o 885/2013 3 artiklan 1 kohdan, 8 artiklan ja 9 artiklan 1 kohdan a alakohdan sekä delegoidun asetuksen N:o 886/2013 5 artiklan 1 kohdan, 9 artiklan ja 10 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valituksen ja

– velvoittaa Tšekin tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

22 Ensimmäisessä valitusperusteessaan Tšekin tasavalta moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä loukkasi oikeusvarmuuden periaatetta katsoessaan valituksenalaisen tuomion 38–44 kohdassa, ettei riidanalaisissa asetuksissa velvoiteta jäsenvaltioita ottamaan alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja. Tšekin tasavallan mukaan näihin asetuksiin sisältyy nimittäin vakiosäännöksiä, jotka koskevat niiden kaikkien osien velvoittavuutta ja välitöntä sovellettavuutta kaikissa jäsenvaltioissa. Lisäksi kyseisiä asetuksia koskevissa perusteluissa todetaan nimenomaisesti, että komissio aikoi asettaa ITS-sovelluksien ja -palvelujen käyttöönottovelvollisuuden kaikissa jäsenvaltioissa. Unionin yleinen tuomioistuin omaksui contra legem -tulkinnan riidanalaisista asetuksista, kun se katsoi, että niitä on luettava direktiivin 2010/40 valossa. Tšekin tasavallan mukaan tällaisella lähestymistavalla jäsenvaltiot asetetaan epävarmaan oikeudelliseen asemaan, mikä ei ole hyväksyttävää oikeusvarmuuden periaatteen näkökulmasta.

23 Komission mielestä ensimmäinen valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

24 Ensimmäisessä valitusperusteessaan Tšekin tasavalta moittii unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, että tämä katsoi, ettei riidanalaisissa asetuksissa velvoiteta jäsenvaltioita ottamaan alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja.

25 Tästä on todettava aluksi, että päinvastoin kuin Tšekin tasavalta väittää, näihin asetuksiin ei sisälly säännöksiä, joissa jäsenvaltioille asetettaisiin nimenomainen velvollisuus ottaa alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja.

26 Tällainen nimenomainen velvollisuus ei erityisesti ilmene riidanalaisten asetusten lopussa olevista vakiosäännöksistä, joiden mukaan kyseiset asetukset ovat kaikilta osiltaan velvoittavia ja niitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa. Näissä vakiosäännöksissä, jotka vastaavat SEUT 288 artiklan toisen kohdan toisen virkkeen sanamuotoa, nimittäin ainoastaan todetaan, että riidanalaisten asetusten sisältö, sellaisena kuin se ilmenee kyseisten asetusten muista säännöksistä, on kaikissa jäsenvaltioissa velvoittava, mutta niissä ei kuitenkaan käsitellä kysymystä siitä, kuuluuko mainittuun sisältöön velvollisuus ottaa käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja.

27 Muiden kyseisten asetusten säännösten osalta Tšekin tasavalta ei väitä, että niissä asetettaisiin jäsenvaltioille nimenomainen velvollisuus ottaa alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja, eikä näin missään tapauksessa ole. Erityisesti delegoidun asetuksen N:o 885/2013 3 artiklan 1 kohdassa ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 5 artiklan 1 kohdassa ei aseteta mitään vastaavaa nimenomaista velvollisuutta.

28 Kun mitään sellaista nimenomaista velvollisuutta, joka seuraisi suoraan riidanalaisten asetusten sanamuodosta ja jonka mukaan jäsenvaltioiden olisi otettava alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja, ei ole olemassa, ei voida hyväksyä Tšekin tasavallan perusteluja, joiden mukaan unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma näiden asetusten tulkinta direktiivin 2010/40 valossa merkitsisi contra legem -tulkintaa.

29 On päinvastoin julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksensa 27 ja 28 kohdassa esittämän tavoin todettava, että kummankin asetuksen 1 artiklassa säädetään, että niissä vahvistetaan määritykset ”direktiivin 2010/40 mukaisesti”. Kyseisen direktiivin 5 artiklan 1 kohdassa jäsenvaltiot velvoitetaan toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet komission hyväksymien määrityksien soveltamiseksi ITS-sovelluksiin ja -palveluihin ”kun nämä otetaan käyttöön” ja täsmennetään samalla, että tämä ”ei rajoita kunkin jäsenvaltion oikeutta päättää itse ITS-sovellusten ja -palvelujen käyttöönotosta alueellaan”.

30 Kummankin riidanalaisen asetuksen 1 artiklaan sisältyvästä viittauksesta direktiiviin 2010/40 seuraa näin ollen selvästi, ettei niissä velvoiteta jäsenvaltioita ottamaan alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja vaan ainoastaan toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kyseisissä asetuksissa tarkoitettuja määrityksiä sovelletaan ITS-sovelluksiin ja -palveluihin silloin, kun nämä otetaan käyttöön.

31 Tšekin tasavallan esittämä argumentti, jonka mukaan riidanalaisten asetusten perusteluissa mainitaan nimenomaisesti, että komission aikomuksena on asettaa jäsenvaltioille velvollisuus ottaa käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja, ei voi menestyä.

32 Kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 31 ja 32 kohdassa totesi, tällainen aikomus ei ilmene mainituista perusteluista. Vaikka mainitut perustelut osoittavat, että komissio piti parempana vaihtoehtoa, jossa kaikissa jäsenvaltioissa olisi pakko ottaa käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja, niiden perusteella ei voida todeta, että riidanalaisilla asetuksilla pyrittiin tällaisen vaihtoehdon toteuttamiseen.

33 Tšekin tasavallan argumentista, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tulkitessaan valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa riidanalaisia asetuksia direktiivin 2010/40 valossa, on todettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön nojalla unionin johdetun oikeuden toimia on tulkittava perustoimen mukaisesti, jos se on mahdollista (ks. vastaavasti tuomio 19.7.2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kuten edellä 27–29 kohdasta ilmenee, unionin yleisen tuomioistuimen tulkinta riidanalaisista asetuksista on sekä niiden sanamuodon että direktiivin 2010/40 mukainen.

34 Unionin yleinen tuomioistuin totesi siis perustellusti valituksenalaisen tuomion 42 ja 43 kohdassa, että delegoidun asetuksen N:o 885/2013 3 artiklan 1 kohtaa ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 5 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että näissä artikloissa säädettyjä velvollisuuksia alueiden ja tieverkon osuuksien nimeämiseen ITS-sovelluksien ja -palvelujen käyttöönottoa varten sovelletaan ainoastaan silloin, kun jäsenvaltio päättää kyseisestä käyttöönotosta.

35 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

36 Toisessa valitusperusteessaan Tšekin tasavalta moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä rikkoi SEUT 290 artiklaa todetessaan erityisesti valituksenalaisen tuomion 58–63 kohdassa, ettei komissio ylittänyt direktiivin 2010/40 7 artiklassa säädetyn säädösvallan siirron rajoja, kun se velvoitti jäsenvaltiot perustamaan valvontaelimen, josta säädetään delegoidun asetuksen

N:o 885/2013 8 artiklan 1 kohdassa ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklan 1 kohdassa, koska näissä säännöksissä säädetään, että jäsenvaltioiden on nimettävä kansallinen elin, jolla on toimivalta arvioida, täyttävätkö asianomaiset palveluntarjoajat näissä asetuksissa asetetut vaatimukset (jäljempänä valvontaelin).

37 Tšekin tasavallan mukaan unionin yleinen tuomioistuin arvioi tältä osin virheellisesti, ettei ollut tarpeen, että perustoimessa nimenomaisesti rajataan komission valtuutuksen sisältöä ja ulottuvuutta, ja että oli riittävää, että komissio, jolla on harkintavaltaa, katsoi, että valvontaelimen perustaminen oli tarpeen perustoimen tavoitteiden saavuttamiseksi. Tšekin tasavallan mukaan direktiivin 2010/40 7 artiklassa säädetyn säädösvallan siirron sisältö ja soveltamisala on rajattu kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdassa nimenomaisesti luetelluilla säännöstyypeillä. Se katsoo, ettei kyseisten säännöstyyppien perusteella voida perustaa valvontaelintä.

38 Komissio väittää puolestaan, että SEUT 290 artiklassa jätetään unionin lainsäätäjälle vapaus rajata yleisesti tai päinvastoin yksityiskohtaisesti säädösvallan siirron sisältö, ja ainoa rajoitus on se, ettei säädösvallan siirto voi koskea perustoimen keskeisiä osia.

39 Komissio väittää direktiivin 2010/40 7 artiklassa säädetyn säädösvallan siirron osalta, että sillä valtuutetaan komissio vahvistamaan ”määrityksiä” kaikkien tämän direktiivin merkityksellisten säännösten nojalla ja erityisesti, joskaan ei pelkästään, sen 6 artiklan ja liitteen II nojalla. Näin ollen kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdassa luetellaan ainoastaan tavalla, joka ei ole tyhjentävä, ne säännökset, jotka voivat sisältyä tällaiseen määritykseen. Joka tapauksessa on niin, että kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdan c alakohdassa mainitaan nimenomaisesti ”organisatoriset määräykset”, niiden säännösten joukossa, joita määritys voi koskea, millä itsessään oikeutetaan komission mukaan sen toimivalta velvoittaa jäsenvaltiot mainitun valvontaviranomaisen perustamiseen.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Toisessa valitusperusteessaan Tšekin tasavalta väittää lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ensimmäistä virkettä, kun se tulkitsi direktiivin 2010/40 7 artiklaan sisältyvää säädösvallan siirtoa siten, että siinä annetaan komissiolle oikeus velvoittaa jäsenvaltiot valvontaelimen perustamiseen.

41 Kuten unionin yleinen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa, direktiivin 2010/40 7 artiklan 1 kohdassa komissio valtuutetaan hyväksymään delegoituja säädöksiä SEUT 290 artiklan mukaisesti ”määrityksien osalta” ja ”tämän direktiivin asiaankuuluvien säännösten, erityisesti 6 artiklan ja liitteen II” mukaisesti.

42 Käsite ”määritys” on määritelty kyseisen direktiivin 4 artiklan 17 alakohdassa, jonka mukaan sillä tarkoitetaan ”sitovaa toimenpidettä, jossa vahvistetaan määräyksiä, jotka sisältävät vaatimuksia, menettelyjä tai muita asiaa koskevia sääntöjä”.

43 Kyseisen direktiivin 6 artiklan 1 kohdan mukaan komissio hyväksyy ensin määritykset, jotka ovat tarpeen ITS-järjestelmien käyttöönoton ja operatiivisen käytön yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi ensisijaisten toimien osalta.

44 Valituksenalaisen tuomion 58–62 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi direktiivin 2010/40 7 artiklan 1 kohtaan sisältyvää säädösvallan siirtoa siten, että sillä valtuutetaan komissio hyväksymään määritykset ”direktiivin 2010/40 kaikkien säännösten eikä pelkästään sen 6 artiklan mukaisesti”. Unionin yleinen tuomioistuin viittasi ensin kyseisen direktiivin 4 artiklan 17 alakohtaan, 5 artiklan 1 kohtaan ja 6 artiklan 4 kohdan c alakohtaan ja totesi sitten kyseisen tuomion 62 kohdassa,

että tällä säädösvallan siirrolla komissio valtuutettiin perustamaan valvontamekanismi ”direktiivin 2010/40 kaikkien säännösten ja erityisesti sen 6 artiklan 1 kohdassa ja liitteessä II vahvistettujen tavoitteiden mukaisesti”.

45 Kyseisen tuomion 63 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin täsmensi tältä osin, että ”on riittävää, että komissio, jolla on harkintavaltaa, on katsonut, että tällaisen elimen perustaminen on tarpeen ITS-järjestelmien yhteensopivuuden, yhteentoimivuuden ja jatkuvuuden varmistamiseksi”.

46 Viimeksi mainittuun tulkintaan ei sisälly mitään oikeudellista virhettä.

47 Vaikka direktiivin 2010/40 7 artiklan nojalla komission piti hyväksyä määritykset paitsi kyseisen direktiivin 6 artiklaa myös kaikkia muita sen merkityksellisiä säännöksiä noudattaen, on todettava, että kun otetaan huomioon SEUT 290 artikla, kyseisessä 7 artiklassa säädettyä säädösvallan siirtoa ei voida tulkita siten, että siinä valtuutetaan komissio ylittämään kyseisen direktiivin 6 artiklassa säädetty kehys, jolla nimenomaisesti rajataan sen 1 kohdassa sekä määritysten tavoite että niiden sisältö ja soveltamisala määrittelemällä erityisesti 4 kohdassa toimet, joita määritykset voivat koskea.

48 SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä näet määrätään, että lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävissä toimissa määritellään nimenomaisesti paitsi säädösvallan siirron tavoitteet, myös sen sisältö, soveltamisala ja kesto.

49 Unionin tuomioistuin on toistuvasti todennut tästä vaatimuksesta, että se merkitsee sitä, että siirretyn toimivallan antaminen koskee sellaisten sääntöjen vahvistamista, jotka muodostavat osan lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyllä perustoimella määriteltyä säännöstöä (tuomio 18.3.2014, komissio v. parlamentti ja neuvosto, C-427/12, EU:C:2014:170, 38 kohta; tuomio 16.7.2015, komissio v. parlamentti ja neuvosto, C-88/14, EU:C:2015:499, 29 kohta ja tuomio 17.3.2016, parlamentti v. komissio, C-286/14, EU:C:2016:183, 30 kohta). Oikeuskäytännössä edellytetään muun muassa, että säädösvalta on rajattava riittävän täsmällisesti niin, että siinä mainitaan selvästi siirretyn säädösvallan rajat ja että komission tämän vallan käyttöä voidaan valvoa unionin lainsäätäjän vahvistamien objektiivisten kriteereiden perusteella (ks. vastaavasti tuomio 5.7.1988, Central-Import Münster, 291/86, EU:C:1988:361, 13 kohta ja tuomio 12.7.2005, Alliance for Natural Health ym., C-154/04 ja C-155/04, EU:C:2005:449, 90 kohta).

50 Näin ollen on aluksi hylättävä komission esittämä SEUT 290 artiklan tulkinta, jonka mukaan ainoa rajoitus, joka unionin lainsäätäjää koskee säädösvallan siirron yhteydessä, on se, ettei siirto voi koskea tietyn alan keskeisiä osia.

51 Tällainen tulkinta on kyseisen säännöksen sanamuodon ja sen hengen vastainen. Säädösvallan siirrolla kyseisen määräyksen nojalla komissiolle annetaan nimittäin toimivalta käyttää unionin lainsäätäjälle kuuluvaa säädösvaltaa, koska se voi täydentää tai muuttaa lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyn toimen tiettyjä, muita kuin sen keskeisiä osia. Tältä osin SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ensimmäisessä virkkeessä määrätyn edellytyksen tarkoituksena on nimenomaisesti taata, että tällainen säädösvalta perustuu lainsäätäjän nimenomaiseen päätökseen ja että komissio noudattaa sitä käyttäessään unionin lainsäätäjän perustoimessa vahvistamaa kehystä. Unionin lainsäätäjän on tätä varten säädettävä tämän määräyksen mukaisesti siinä tarkoitetuista komission valtuutuksen rajoista eli sen tavoitteista, sisällöstä, soveltamisalasta ja kestosta.

52 Kuten komissio väittää, unionin lainsäätäjä voi SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ensimmäisen virkkeen nojalla toki antaa komissiolle liikkumavaraa sille siirretyn säädösvallan käytön osalta ja tämä liikkumavara voi kyseisen alan erityispiirteiden mukaisesti olla laajempi tai suppeampi. SEUT 290 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirto – ja siihen mahdollisesti liittyvä liikkumavara – on kuitenkin rajattava vahvistamalla perustoimessa siirron rajat (ks. vastaavasti tuomio 11.5.2017, Dyson v. komissio, C-44/16 P, EU:C:2017:357, 53 kohta).

53 Tätä SEUT 290 artiklan tulkintaa tukee myös komission 24.6.2011 antamien delegoituja säädöksiä koskevien suuntaviivojen (SEC(2011) 855) – jotka eivät voi voi sitoa unionin tuomioistuinta mutta joista se voi ottaa hyödyllisiä vaikutteita (tuomio 17.3.2016, parlamentti v. komissio, C-286/14, EU:C:2016:183, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen) – 52 kohta. Komissio nimittäin toteaa siinä, että ”lainsäätäjän on kuvattava yksiselitteisesti ja täsmällisesti säädösvalta, jonka se haluaa siirtää komissiolle”, että ”epäselvät muotoilut eivät ole mahdollisia” ja että ”komissiolle ei pidä siirtää säädösvaltaa laatimalla pelkästään luetteloa, joka ei ole tyhjentävä, sellaisista toimista, joita voidaan hyväksyä”.

54 Unionin tuomioistuimet eivät näin ollen voi SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ensimmäisen virkkeen mukaan korjata sellaisten kyseisessä määräyksessä edellytettyjen rajojen puuttumista, jotka lainsäätäjän on itse vahvistettava ja joita tähän komission siirretyn säädösvallan käyttöön sovelletaan.

55 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että sen sijaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi noudattanut lainsäätäjän säätämää kehystä, kuten mainitussa määräyksessä edellytetään, se tulkitsi direktiivin 2010/40 7 artiklaa ainoastaan tämän tavoitteiden perusteella varmistamatta kuitenkaan, että myös siirretyn säädösvallan sisältö ja soveltamisala on rajattu, jättäen siten tämän rajaamisen komission harkintavaltaan.

56 On kuitenkin muistutettava, että jos unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun perustelut ovat unionin oikeuden vastaisia mutta tuomiolauselman tai määräysosan tueksi on sellaisia muita oikeudellisia perusteluita, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu, tällainen oikeudenvastaisuus ei voi johtaa kyseisen ratkaisun kumoamiseen vaan perustelut on korvattava uusilla perusteluilla (ks. vastaavasti tuomio 18.7.2013, komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 150 kohta ja tuomio 5.3.2015, komissio ym. v. Versalis ym., C-93/13 P ja C-123/13 P, EU:C:2015:150, 102 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57 Näin on asianlaita nyt käsiteltävässä asiassa.

58 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 59–65 kohdassa, direktiivin 2010/40 7 artiklan 1 kohta, kun sitä luetaan yhdessä kyseisen direktiivin 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan kanssa, on riittävä oikeudellinen perusta komissiolle valvontaelimen perustamista varten.

59 Kuten edeltä 47 kohdasta ilmenee, kyseisen direktiivin 6 artiklassa nimenomaisesti rajataan niiden määritysten osalta, joita komissio voi hyväksyä, paitsi tavoite myös sisältö ja soveltamisala. Kyseisen artiklan 4 kohdan c alakohdan nojalla määritykset voivat sisältää ”organisatorisia määräyksiä, jotka kuvaavat menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita”.

60 Riidanalaisten asetusten valvontaelimen perustamista koskevia säännöksiä eli delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artiklaa ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artiklaa on pidettävä tällaisina organisatorisina määräyksinä, jotka kuvaavat menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita.

61 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 57 ja 64 kohdassa, mainituista artikloista ilmenee, että valvontaelimen tehtävänä on arvioida sitä, noudattavatko asianomaiset toimijat riidanalaisissa asetuksissa säädettyjä määrityksiä. Kyseisissä artikloissa edellytetään tämän vuoksi, että tämä valvontaelin on riippumaton ja puolueeton. Lisäksi asianomaiset toimijat velvoitetaan näissä artikloissa antamaan tälle elimelle tunnistetietonsa ja kuvauksen tarjoamastaan tietopalvelusta sekä esittämään vakuutuksen vaatimusten täyttymisestä. Kyseisissä artikloissa myös säädetään, että valvontaelin tarkastaa satunnaisesti useampien toimijoiden vakuutusten oikeellisuuden ja raportoi vuosittain kansallisille viranomaisille niille annetuista vakuutuksista ja satunnaistarkastusten tuloksista.

62 Delegoidun asetuksen N:o 885/2013 8 artikla ja delegoidun asetuksen N:o 886/2013 9 artikla ovat siten yhtäältä luonteeltaan ”organisatorisia”, sillä niissä säädetään sellaisen valvontaelimen perustamisesta ja järjestämisestä, jonka tehtävänä on arvioida sitä, noudattavatko eri toimijat riidanalaisissa asetuksissa säädettyjä määrityksiä, ja edellytetään, että tämä valvontaelin on riippumaton ja puolueeton.

63 Toisaalta mainituissa säännöksissä ”kuvataan menettelyjä koskevia eri sidosryhmille asetettuja velvoitteita”, koska niissä velvoitetaan asianomaiset toimijat antamaan valvontaelimelle tunnistetietonsa ja kuvauksen tarjoamastaan tietopalvelusta sekä esittämään vakuutuksen vaatimusten täyttymisestä, ja valvontaelimen on niiden perusteella raportoitava vuosittain toimivaltaiselle kansalliselle viranomaiselle.

64 Tätä direktiivin 2010/40 6 artiklan 4 kohdan c alakohdan tulkintaa ei saateta kyseenalaiseksi Tšekin tasavallan esittämällä argumentilla, jonka mukaan direktiivin 2010/40 5 artiklan 1 kohdassa jätetään jäsenvaltioiden valittavaksi toteutettavat keinot ITS-sovelluksien ja -palvelujen soveltamisen takaamiseksi.

65 Kyseisen 5 artiklan 1 kohdassa nimittäin ainoastaan velvoitetaan jäsenvaltiot toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että komission hyväksymiä määrityksiä sovelletaan ITS-sovelluksiin ja -palveluihin, kun nämä otetaan käyttöön. Näiden määritysten sisällöllä ei näin ollen ole merkitystä.

66 Koska valituksenalaisen tuomion tuomiolauselma on näin ollen perusteltu, toinen valitusperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten lausumat

67 Kolmannen valitusperusteen ensimmäisessä osassa Tšekin tasavalta väittää, että unionin yleinen tuomioistuin otti sen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät perustelut huomioon vääristyneellä tavalla todetessaan valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että Tšekin tasavalta oli yhtä mieltä komission kanssa siitä seikasta, ettei riidanalaisia asetuksia sovelleta, jos jäsenvaltio ei ole päättänyt ottaa alueellaan käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja.

68 Tämän valitusperusteen toisessa osassa Tšekin tasavalta moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei tämä ottanut huomioon sen argumenttia, jonka mukaan komission aikomus asettaa jäsenvaltioille velvollisuus ottaa käyttöön ITS-sovelluksia ja -palveluja käy nimenomaisesti ilmi riidanalaisten asetusten perusteluista.

69 Lopuksi valitusperusteen kolmannen osan mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki virheen, kun se hylkäsi Tšekin tasavallan argumentin, jonka mukaan valvontaelintä on pidettävä kyseisen alan keskeisenä osana, jota säädösvallan siirto ei voi koskea.

70 Komissio ei hyväksy näitä perusteluja.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

71 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 85 kohdassa, kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa perustuu valituksenalaisen tuomion 39 kohdan ensimmäisen virkkeen virheelliseen tulkintaan. Päinvastoin kuin Tšekin tasavalta väittää, unionin yleinen tuomioistuin ei todennut, että asianosaiset olisivat yhtä mieltä itse riidanalaisten asetusten tulkinnasta vaan ainoastaan direktiivin 2010/40 tulkinnasta.

72 Kolmannen valitusperusteen toisesta osasta, jossa Tšekin tasavalta väittää lähinnä, ettei unionin yleinen tuomioistuin vastannut nimenomaisesti sen riidanalaisten asetusten perusteluja koskeviin argumentteihin, on syytä muistuttaa, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklaan ja 53 artiklan ensimmäiseen kohtaan perustuva velvollisuus perustella tuomiot ei velvoita sitä esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Perustelut voivat siten olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi kyseiset toimenpiteet on toteutettu, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa (tuomio 29.3.2011, ArcelorMittal Luxembourg v. komissio ja komissio v. ArcelorMittal Luxembourg ym., C-201/09 P ja C-216/09 P, EU:C:2011:190, 78 kohta ja tuomio 8.3.2016, Kreikka v. komissio, C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

73 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 89 kohdassa, unionin yleisen tuomioistuimen päättely valituksenalaisen tuomion 35–44 kohdassa oli selkeää, ja Tšekin tasavalta sai sen avulla selville syyt, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen kanneperusteen, ja unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa. Tästä seuraa, että valituksenalaisen tuomion perustelut eivät ole tältä osin puutteellisia.

74 Kolmannen valitusperusteen kolmannessa osassa Tšekin tasavalta arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä hylkäsi sen argumentin, jonka mukaan kyseistä valvontaelintä on pidettävä SEUT 290 artiklassa tarkoitettuna ”keskeisenä osana”, jota säädösvallan siirto ei voi koskea.

75 Tässä yhteydessä on muistutettava, että SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan toisen virkkeen sanamuodon mukaan tietyn alan keskeisistä osista voidaan säätää vain lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävällä toimella eikä säädösvallan siirto voi siten koskea näitä osia.

76 Tämä kielto hyväksyä tietyn alan keskeisiä osia koskevaa säädösvallan siirtoa vastaa myös vakiintunutta oikeuskäytäntöä (ks. vastaavasti tuomio 17.12.1970, Köster, Berodt & Co., 25/70, EU:C:1970:115, 6 kohta ja tuomio 5.9.2012, parlamentti v. neuvosto, C-355/10, EU:C:2012:516, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

77 Tämän oikeuskäytännön mukaan se, mitkä osat tietystä alasta on luokiteltava keskeisiksi, ei kuulu pelkästään unionin lainsäätäjän harkintavaltaan vaan sen on perustuttava objektiivisiin seikkoihin, jotka voivat olla tuomioistuinvalvonnan kohteena. Tässä yhteydessä on tarpeen ottaa huomioon kyseisen alan ominaisuudet ja erityispiirteet (tuomio 5.9.2012, parlamentti v. neuvosto, C-355/10, EU:C:2012:516, 67 ja 68 kohta ja tuomio 22.6.2016, DK Recycling und Roheisen v. komissio, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

78 Alan tiettyä osaa on pidettävä SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan toisessa virkkeessä tarkoitetulla tavalla keskeisenä muun muassa silloin, jos sen hyväksyminen edellyttää poliittisia valintoja, jotka kuuluvat unionin lainsäätäjän omiin tehtäviin, koska se edellyttää kyseessä olevien toisistaan poikkeavien intressien punnintaa monenlaisten arviointien perusteella, tai jos sillä voidaan puuttua kyseessä olevien henkilöiden perusoikeuksiin niin merkittävästi, että unionin lainsäätäjän toimet ovat tarpeen (ks. vastaavasti tuomio 5.9.2012, parlamentti v. neuvosto, C-355/10, EU:C:2012:516, 65, 76 ja 77 kohta).

79 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 72 kohdassa Tšekin tasavallan argumentin siitä, että valvontaelimen perustamista on pidettävä kyseisen alan keskeisenä osana, jota säädösvallan siirto ei voi koskea, ja katsoi, että tältä osin oli riittävää todeta, ettei komissio ollut ylittänyt sille direktiivissä 2010/40 annettua valtuutusta.

80 Tässä päättelyssä on oikeudellinen virhe.

81 Kun SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan toisessa virkkeessä määrätään nimenomaisesti, että tietyn alan keskeisistä osista voidaan säätää vain lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävällä toimella, eikä säädösvallan siirto voi näin ollen koskea näitä osia, siinä nimittäin rajoitetaan unionin lainsäätäjän vapautta säädösvallan siirron järjestämisen yhteydessä. Kyseisen määräyksen tarkoituksena on taata, että tällaisia osia koskevat ratkaisut varataan unionin lainsäätäjälle.

82 Valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan tutkinut sitä, onko valvontaelimen perustamista pidettävä mainitussa määräyksessä tarkoitetulla tavalla keskeisenä osana vai ei, eikä se siten sulkenut pois sitä, että näin voisi olla. Kyseinen tuomioistuin ainoastaan viittasi direktiivin 2010/40 7 artiklassa säädetyn säädösvallan siirron laajuuteen.

83 Näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan toista virkettä. Päinvastoin kuin kyseisessä määräyksessä edellytetään, unionin yleinen tuomioistuin ei nimittäin varmistautunut siitä, että nyt käsiteltävässä asiassa kyseisen alan keskeisiä osia koskevien sääntöjen antaminen kuului edelleen unionin lainsäätäjälle eikä sitä koskenut säädösvallan siirto.

84 Koska valituksenalaisen tuomion tuomiolauselman tueksi on kuitenkin sellaisia muita oikeudellisia perusteita, että siitä ilmenevä lopputulos on perusteltu, tuomion perustelut on korvattava edellä 56 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti.

85 Tästä on todettava, että tietyn alan osan ”keskeiseksi” luokittelemista ei voida jättää unionin lainsäätäjän valtaan vaan se riippuu SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan toisen virkkeen objektiiviseen tulkintaan perustuvista kriteereistä, joihin lukeutuvat edellä 78 kohdassa mainitut kriteerit.

86 Kun otetaan huomioon edellä 61 kohdassa esitetty valvontaelimen järjestäminen, nyt käsiteltävässä asiassa on katsottava, ettei tämän elimen perustaminen edellytä poliittisia valintoja eikä merkitse puuttumista toimijoiden perusoikeuksiin niin merkittävästi, että unionin lainsäätäjän toimet ovat tarpeen. Kyseisen elimen toimivalta on erityisesti rajattu olennaisesti tietojenkeruuseen ja arviointia koskevaan raportointiin. Kyseisen elimen perustamisesta asianomaisille toimijoille aiheutuvat seuraukset rajoittuvat velvollisuuteen antaa elimelle tunnistetietonsa ja kuvaus tarjoamastaan tietopalvelusta sekä esittää vakuutuksia vaatimusten täyttymisestä.

87 Tästä seuraa, että – toisin kuin Tšekin tasavalta väittää – kyseistä valvontaelintä ei voida pitää SEUT 290 artiklan 1 kohdan toisen kohdan toisessa virkkeessä tarkoitetulla tavalla kyseisen alan ”keskeisenä osana”.

88 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä kokonaisuudessaan perusteettomana.

89 Koska kaikki kolme valitusperustetta on hylätty, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

90 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

91 Koska komissio on vaatinut Tšekin tasavallan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja Tšekin tasavalta on hävinnyt asian, Tšekin tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja lisäksi se on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Tšekin tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset